

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΑΙΚΟΝ

Ἐκδιδόμενον δις τοῦ μηνός.

[Άγνωστος συγγραφέας]

Επεισόδιον του πολέμου των δύο ρόδων

Μετάφραση: Καλλιρρόη Αντωνιάδου

Ιλισσός, Αθήνα

τμ. 1, τχ. 4 (15 Αυγούστου 1868), σ. 118-122

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΤΩΝ ΔΥΟ ΡΟΔΩΝ (α).

(Ἡ σκηνὴ παρίσταται ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης τοῦ Ἑξαμ' σωροὶ ὀπλῶν τεθραυσμένων, τηλεβόλων ἀποσεσαγμένων, ἵππων θηησκόντων καὶ σπαρασσόντων σπανίως καὶ ὄρητικῶς· ἐδῶ καὶ ἐκεῖ πτώματ', φέροντα εἰς τὸ μέτωπον τὰ μελανὰ σημεῖα τῆς ἀγωνίας, καὶ θλίδοντα μεταξὺ τῶν συνεσταλμένων δακτύλων των εἰσέτι τὸ εἰς τὸ ἐξῆς ἀχρηστον ξίφος. Εἰς τὸ βάθος ἐκτείνεται ὁσὸς μὲ σκοτεινοὺς θόλους· ἡ δὲ νῆξ εἶναι γαληνιαία καὶ αἰθρία, ἡ σελήνη λάμπει καὶ ἡ φωνὴ τοῦ γρύλλου μιγνύεται μὲ τοὺς βροχασμοὺς τῶν θηησκόντων).

ΕἰΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΔΕΥΚΟΥ ΡΟΔΟΥ. Ἡ μάχη ἐκερδίσθη! . . . Ἑξαμ θὰ μάθης τί πράττουν οἱ βασιλεῖς. Ἐδῶ, ἐνῶ χιλιάδες ὄντων ἔζων ταύτην τὴν πρῶταν, δὲν ζῶσι πλέον ταύτην τὴν ἐσπέραν· τὸ πᾶν κατέστη πάλιν γαληνιαῖον καὶ σιωπηλόν! . . . Κλαίετε μητέρες! Ἡμεῖς οἱ πολεμισταὶ ἐξετμήσαμεν τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἀνθρώπους. . . Ζήτη ἡ δόξα! (παρέρχεται συρίζων ἤχόν τινα κυνηγετικόν).

(Δύο λησταὶ μὲ μορφήν ἀπαισίαν παρεισέφρυσαν μεταξὺ τῶν πτωμάτων τὰ ὁποῖα ἀπογυμνώνουσι).

ΒΙΑΔ. Αἱ!

ΝΕΔ. Τί σὲ συνέβη;

ΒΙΑΔ. (δεικνύων τὸ σῶμα ἐνὸς ἵππέως).

Κι . . . νεῖ . . .

(α) Ἐμφύλιος πόλεμος ἐν Ἀγγλίᾳ, συμβῆς περὶ τὸ 1485 Μ. Χ. μεταξὺ τοῦ αἵκου τοῦ Ἐδωράκου καὶ τοῦ Λαγκαστηριανοῦ, ὅστις ἐκλήθη πόλεμος τῶν δύο ῥόδων, διότι οἱ μὲν ὀπαδοὶ τοῦ αἵκου τοῦ Ἐδωράκου ἔφερον λευκὸν, οἱ δὲ τοῦ Λαγκαστηριανοῦ ἐρυθροὺν ῥόδον.

Σημ. α' Πισσοῦ

ΝΕΔ. Τί;

ΒΙΑΔ. Κινεῖται!

ΝΕΔ. Διότι δὲν ἐξεψύχησεν ἀκόμη. Μὴ φοβοῦ, τὴν δὲν θὰ κινηθῇ πλέον.

ΒΙΑΔ. Ἄνθρωπον ζῶντα, ὑπερασπιζόμενον ἑαυτὸν καὶ παρακαλοῦντα τὸν ξεγυμνῶν καὶ τὸν φονεύω, χωρὶς ἢ ἐλαχίστη εἰς νὰ παραχθῇ ἐν ἐμοί· ἀλλ' ἕνα ἀποθανόντα ἤδη, ψυχρὸν, ὅστις ἀνθίσταται . . . φρικὴ!

ΝΕΔ. Ταχύτερον, νῆξ παράφρον! ταχύτερον ἀπογύμνωσον τοῦ χρυσοῦ του τὸν ὠχρὸν τοῦτον ἵππέα, καὶ ὁ Θεὸς δὲν θὰ σὲ τιμωρήσῃ παντελῶς διὰ τὴν τόλμην σου. Πολλὰς ἐργασίας θὰ εἶχεν ὁ Θεός, ἐάν ἔπρεπε νὰ καταδιώξῃ καὶ ὅλας τὰς πλεονεξίας τὰς διαπραχθείσας σήμερον ἐναντίον τοῦ ὀρθοῦ λόγου εἰς ταύτην τὴν γωνίαν τῆς γῆς. Βασίλεις, ἥρωες, λησταὶ ἐθέρισαν ὀλόκληρα πλήθη καὶ ἡ ἰδική σου κλοπὴ εἶναι βάνις ὕδατος εἰς τὸν Ἄλκεανόν. Διὰ τί φοβεῖσαι αὐτὸν τὸν νεκρὸν, τοῦ ὁποίου αἰ τοῦ φθινοπώρου βροχαὶ θὰ ἐπιφέρωσι τὴν διάλυσιν τοῦ κρανίου του! παιδίον! παιδίον πάντοτε· τὸ πτώμα δὲν διαφιλονεκεῖ εἰς τὸν γύπα τὸ τεμάχιον τῆς ἀσπαιρούσης σαρκὸς του.

ΒΙΑΔ. (καθήμενος ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τηλεβόλου). Ἡ μήτηρ μου μοὶ διηγεῖτο ἄλλοτε χιλίας ἀνοήτους ἱστορίας, αἵτινες μοὶ ἐπανῆλθον κατὰ νοῦν . . . ἔλεγεν, ὅτι εἶναι ἐγκλημα νὰ βεβηλόνη τὴν κόνιν τῶν ἀποθανόντων . . .

ΝΕΔ. Ἡ μήτηρ σου ὠμίλει ὡς γυνὴ. Τί ἐστὶ κόνις τῶν ἀποθανόντων; Ἀφ' ὅτου ὁ κόσμος εἶναι κόσμος, ὁ θάνατος δὲν ἐθέρισε καὶ ὁ χρόνος δὲν συνήθρισε κόνιν ἐπὶ κόνεως; πατεῖς τοὺς πόδας σου ἐπ' αὐτῆς τῆς χθῆς, κτιζεις τὴν οἰκίαν σου, τὸν κλίβανόν σου, καὶ τὴν ὀφθῆκην σου, ἡ σήμερον εἶναι σεβασμιώτερα; . . . Καὶ, ὅταν κοιμᾶσαι ἐπὶ τῆς κόνεως γενεῶν ἐπισεσωρευμένων, μὲ ὁποῖον δικαίωμα οἱ ἀνθρώποι, οἵτινες ἐκοιμήθησαν πρὸ σοῦ θὰ ἔλθωσι νὰ ταραξῶσι τὸν ὕπνον σου;

ΒΙΑΔ. (ἀρχόμενος τοῦ ἔργου πάλιν) Ἐμπρός! τὸ βαλαντιόν σου ἦ . . .

ΝΕΔ. Τὴν ζωὴν σου! . . . κινεῖται;

ΒΙΑΔ. Ὅχι.

ΝΕΔ. Εὖγε! οἱ ἀποθανόντες ἐδαμάσθησαν οἱ παιδικοὶ τρόμοι ἀπομακρύνονται σοῦ παι-

δίων, τοῦ ὁποίου αἱ τρίχες θὰ λευκανθῶσι! λάβε ὡς πρωτότυπον ἐμέ· οἱ μυῶνές μου εἶναι σιδῆροί καὶ ἡ καρδία τραχυτέρα ἀκόμη ἐν πολέμῳ ἐναντίον ὄλων· τὰ δάση εἶναι τὰ ἀνάκτορά μου, οἱ χωρικοὶ οἱ ὑπήκοοί μου καὶ οἱ διαβάται οἱ φόρου ὑποτελεῖς μου. Ὃπου εὐρίσκω εὐχαρίστησιν, τὴν λαμβάνω, ὅπου εὐρίσκω χρυσόν, τὸν κυριεύω, πᾶν πρόσκομμα εἶναι πρόσκομμα, τὸ ὅποιον φωνάζει καὶ πάλλῃ ἢ θραύεται ἀδρανές, καθὼς αὐτὴ ἡ λεπίς εἶναι τεθραυσμένη εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ τοῦ ὑπασπιστοῦ. Εἶμαι βασιλεὺς διὰ τοῦ ἐγχειριδίου μου, καθὼς ὁ Ἐδουάρδος τοῦ Ἐβοράκου διὰ τοῦ ξίφους του. Ἡμεῖς κλέπτομεν· φονεύει, φονεύω· λαμβάνει, λαμβάνω· πιέζει, πιέζω. Τὸ Τιβοῦρνον μὲ περιμένει, τὸ Οὐεστμίνστερ τὸν ἀπαιτεῖ· καὶ ὁ οὐρανός, ὅστις γελαῖ διὰ τὰ ἀνθρώπινα, κεραυνοβολεῖ κατὰ τύχην τὸν βοσκὸν ἐπὶ τῶν ὄρεων του καὶ τὸν γεωργὸν ὑπὸ τὴν καλαμίνην ὄροφίν του· (σκαλίζει τὸ θυλάκιον ἱππέως τινος καὶ ψάλλει).

Ἐμαθες, φίλε μου καλέ,
πῶς πάχυν' ὁ δεσπότης;
μὴ τάχα προσευχαῖ πολλαὶ
τὸν πάχυναν;

ΒΙΛΑ. Σιωπή! ἔρχονται.

Ὁ ΙΠΠΟΤΗΣ. (διερχόμενος) Τὶ κάμνετε ἐδῶ, κύριοί μου;

ΝΕΑ. Τὸ βλέπετε, κύριε ἀξιωματικέ, χρώμεθα τοῦ δικαίωματος τοῦ νικητοῦ.

Ὁ ΙΠΠΟΤΗΣ. Εἰσθε ἐκ τῶν ἡμετέρων;

ΝΕΑ. Βεβαίως.

Ὁ ΙΠΠΟΤΗΣ. Ποίαν σημαίαν ἀκολουθεῖτε;

ΝΕΑ. Ἀνήκομεν εἰς ἐκεῖνο τὸ ἀήττητον καὶ ἀόρατον τάγμα, τὸ πανταχοῦ μὲν εὐρισκόμενον, οὐδαμοῦ δὲ παρόν. Ἡ πείνα εἶναι ἡ σάλπιγξ ἡμῶν, ἡ περίστασις ὁ σημαιοφόρος μας, συγκατατασσόμεθα πάντοτε μὲ τοὺς νικητάς, τὸ ἐρυθροῦν βέδρον ἐνικήθη. Ζήτω τὸ λευκόν!

Ὁ ΙΠΠΟΤΗΣ. Εἰσθε λησταί;

ΝΕΑ. Εἶμεθα ὅπαδοι αὐτῶν.

Ὁ ΙΠΠΟΤΗΣ. Ἀπογυμνώνετε τοὺς τεθνεώτας;

ΝΕΑ. Τοὺς λαφυραγωγούμεν.

Ὁ ΙΠΠΟΤΗΣ. Ἀντὶ νὰ χρονοτριβῆτε εἰς αὐτὸ τὸ βάνουσον ἐπάγγελμα τῶν γυπῶν, δὲν ζητεῖτε πλουσιωτέραν λείαν; Βεβαιούσιν

ὅτι ἡ Μαργαρίτα τοῦ Ἄνζου ἐκρύβη εἰς τὸ δάσος, καὶ, μόνη μετὰ τοῦ τέκνου της, περιπλανᾶται κατὰ τύχην φερομένη. Οἱ πρίγκηπες τὸ γνωρίζουσι καὶ ἐπιθυμοῦν νὰ ἱκανοποιήσωσι τὴν ἐκδίκησίν των.

ΝΕΑ. Καθὼς οἱ γύπες τὴν λείαν των. Ἐκατάλαβα. Ἀπὸ ποῖον μέρος λέγουσιν ὅτι ἔφυγεν;

Ὁ ΙΠΠΟΤΗΣ. Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν οἱ ὀπαδοὶ της ἤρχισαν νὰ κινῶνται, τὴν ἤκουσαν διδούσαν διαταγὰς πρὸς τοῦτο τὸ μέρος, εἰς ὃ βλέπετε ὅτι λάμπει ἡ φλόξ δαδός.

ΝΕΑ. Εὐχαριστῶ πολὺ.

Εἰς τὸ δάσος

Ἡ Μαργαρίτα τοῦ Ἄνζου μετὰ τοῦ τέκνου της κάθηται εἰς τὴν ῥίζαν γηραιᾶς δρυός.

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. (στρέφουσα τοὺς ὀφθαλμούς διὰ νὰ κρύψῃ ἐν δάκρυ). Καὶ πάλιν ἠτήθη· Τύχη!.. Καὶ πάλιν! Ποῦ νὰ ὑπάγω μόνη; Τί νὰ κάμω; ὦ Θεέ! μία ἀκτίς τοῦ οὐρανοῦ σου φωτὸς δὲν θὰ λάμψῃ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν σκοτεινὴν νύκτα τῆς ψυχῆς μου;... Μοὶ ἔλεγον, ὅτι ἄλλοτε ὁ ἄγγελός σου κατέβη ἐκ τῶν οὐρανῶν διὰ νὰ παρηγορήσῃ τὴν τεθλιμμένην Ἄγαρ, διὰ νὰ ὀδηγήσῃ τὰ βήματα τοῦ ὀδοιπόρου Τωβία! ὦ Θεέ! ὑπῆρξε ποτὲ μήτηρ, σύζυγος, γυνὴ ἀτυχεστέρα ἐμοῦ; Οἱ οὐρανοὶ εἶναι σήμερον κωφοί;...

ΤΟ ΤΕΚΝΟΝ. Ποῦ εἶμεθα, μήτηρ; φοβοῦμαι.

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. Τί φοβεῖσαι, φῶς μου; Εἶμαι ἐδῶ καὶ σὲ περιβάλλω διὰ τῶν βραχιόνων μου. Ὁ Θεὸς ἀγρυπνεῖ ἐφ' ἡμᾶς.

ΤΟ ΤΕΚΝΟΝ. Βλέπετε ταῦτα τὰ δένδρα ἐκεῖ κάτω; τί μαυρίζει;

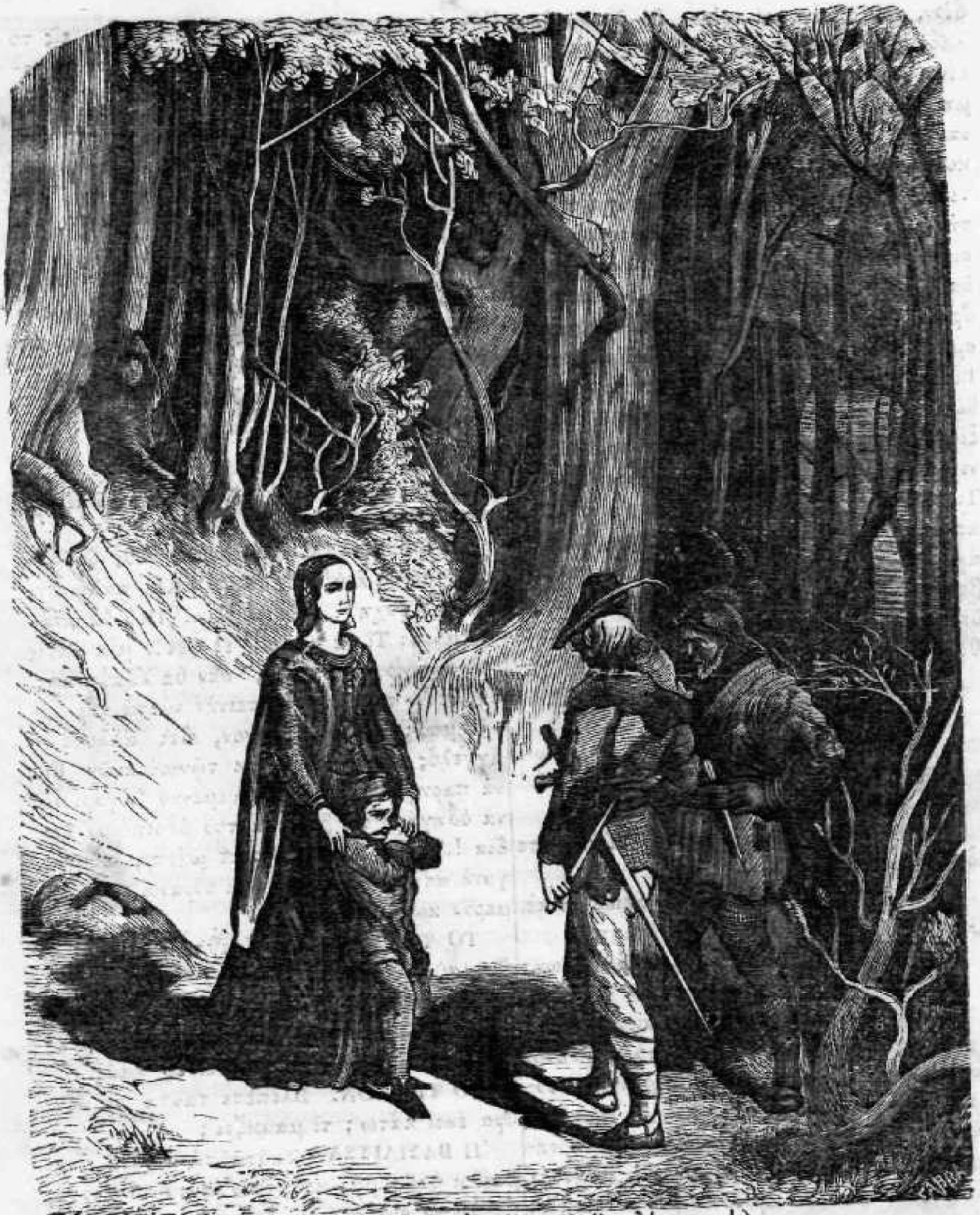
Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. Ταῦτα τὰ δένδρα εἶναι βοηθοὶ ἡμῶν, μᾶς κρύπτουν· αὐτὸ τὸ σκότος πρέπει νὰ εὐλογῶμεν, διότι εὐνοεῖ τὴν φυγὴν μας· τίποτε δὲν κινεῖται πλὴν τοῦ φυλλώματος, τὸ ὅποιον κινεῖ ὁ ἄνεμος.

ΤΟ ΤΕΚΝΟΝ. Εἶμαι πολὺ κουρασμένος!

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, ἀλλ' ὁμῶς σιωπῶ. Πρὸς τί τὰ παράπανά μας.

ΤΟ ΤΕΚΝΟΝ. Ἄ! Ἐάν οἱ εἰς Λονδίνον φίλοι μας ἐγνώριζον ποῖον κίνδυνον διατρέχομεν!

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. Οἱ εἰς τὸ Λονδίνον φίλοι

(Φίλε μου, σῶσον τὸν υἱὸν τοῦ βασιλέως σου!)

Ἡ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΤΟΥ ΑΝΖΟΥ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΑΥΤΗΣ.

μας τὸ γνωρίζουσι καὶ φωνάζουν, εὖ Θεὸς;
σῶσῃ Ἐδουάρδον τοῦ Ἐδουάρδου! »

ΤΟ ΤΕΚΝΟΝ. Ποῖος . . . Ἐλεῖνοι! . . .
Δὲν μᾶς ἀγαποῦν λοιπὸν πλέον; . . .

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. Θὰ μᾶς ἀγαπήσωσιν ὅ-
ταν νικήσωμεν.

ΤΟ ΤΕΚΝΟΝ. Οἱ λόγοι σου εἶναι θλιβεροί.

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. Ὁ ὄχλος πρίγκηψ, προσ-
κολλᾶται εἰς τοὺς ἰσχυροὺς καὶ ὄχι εἰς τὸν
περιβεβλημένον τὸ ἀξίωμα. Μὴ λάθῃς τὰς
ὑποσχέσεις αὐτοῦ ὑπ' ὄψιν, εἰάν πέπρωται
νὰ φέρῃς ποτὲ στέμμα. *Ἡ ραδιουργία ἐγ-*

κωμιάζει τοὺς βασιλεῖς, καὶ οἱ κόλακες ἐγείρουν τὸ κατ' αὐτῶν μῖσος, ἀλλ' ἡ ἀληθὴς ἀξία κρύπτεται καὶ αἱ ἀφροσιωμέναι καρδίαι εἰσὶ σπάρται..

ΤΟ ΤΕΚΝΟΝ. Ἄλλὰ διὰ νὰ νικήσωμεν, ἀπαιτεῖται στρατὸς, ὅστις νὰ ὑποστηρίξῃ τὰ δικαιώματά μας· ἀφοῦ ὁμως οἱ φίλοι μᾶς ἐγκατέλειπον;

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. Ἄκουσον! Ὑπῆρχεν ἄλλοτε εἰς τινὰ τόπον ὀνομαζόμενον Γαλλίαν ἡγεμονίς τις, ἡ ὠραιότερα τοῦ κόσμου· ὁ πατήρ τῆς ἡγεμονίδος ταύτης ἦτο πένης, ἀν καὶ κατήγετο ἐκ τῆς μεγαλειτέρας οἰκογενείας· βλέπων δὲ ὅτι ἡ θυγάτηρ του δὲν εἶχεν ἄλλην προίκα ἢ τὸ κάλλος τῆς, ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ τὴν εἰκόνα τῆς καὶ τὴν ἀποστείλῃ εἰς ὅλας τὰς αὐλάς, ἐλπίζων ὅτι μέγας τις πρίγκηψ θέλει ἐρασθῆ αὐτῆς. Ἄκουεις;

ΤΟ ΤΕΚΝΟΝ (μετ' ἐνδιαφέροντος). Ἄκούω.

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. Τοῦτο καὶ συνέβη. Ὁ βασιλεὺς γείτονος νῆσου ὕστερον ἀπὸ ὀλίγον ἐζήτησε τὴν ἡγεμονίδα εἰς γάμον. Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐπεδιδάχτετο διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ ἀναβῆ ἐπὶ τοῦ θρόνου, ὅπου ὑπῆρχον αὐτῇ τοσοῦτον ἔρωτα καὶ τόσας ἐλπίδας, εἶδε συνωθούμενον περίξ αὐτῆς πλῆθος ἱπποτῶν, οἵτινες κῆχοντο αὐτῇ πᾶσαν εὐτυχίαν. «Βασίλισσα, ἔλεγον, αἱ καρδίαι μας σὲ ἀκολουθοῦν, καὶ τὰ ξίφη μας ἀνήκουσιν εἰς σέ».

ΤΟ ΤΕΚΝΟΝ (μετὰ χαρᾶς). Ἡ βασίλισσα αὐτῆ... ἦτο ἡ Μαργαρίτα τοῦ Ἀνζού!...

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. Μάλιστα· καὶ οἱ ἱππῶται ἐκεῖνοι εἶναι ὁ στρατὸς.

ΤΟ ΤΕΚΝΟΝ. Καὶ αὐτὸς ὁ στρατὸς εἶναι ἡ νίκη. Ἄλλὰ τὸν βασιλέα θὰ τὸν ἀφήσωμεν μόνον ἐδῶ;

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. Θὰ ἔλθωμεν νὰ τὸν ἐκδικήσωμεν καὶ νὰ τῷ ἀποδώσωμεν τὸ στέμμα.

ΤΟ ΤΕΚΝΟΝ. Τί ἀργοποροῦμεν; ἄς ἀναχωρήσωμεν! Δὲν αἰσθάνομαι πλέον κούρασιν.

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. Τέκνον, ἄς περιμένωμεν ἕως ὅτου ἡ αὐγὴ φέξῃ εἰς αὐτὰ τὰ ὄασι, ἢ ἕως ὅτου ὁ Θεὸς μᾶς πέμψῃ ὁδηγόν, ἄλλως

δυνάμεθα νὰ πέσωμεν ὑπὸ τοῦς σκληροῦς ὀδόντας τῶν πεινασμένων λύκων, οἵτινες μᾶς ζητοῦν.

ΤΟ ΤΕΚΝΟΝ (ἀκροώμενον). Ἄκούω βήματα, σταθῆτε . . . Βλέπετε; . . . Δύω ἀνθρώποι . . . Ἄς φύγωμεν, μήτερ, ἄς φύγωμεν!

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. Τί εἶδεχθεῖς μορφαί!

ΤΟ ΤΕΚΝΟΝ. Μᾶς παρατηροῦν!

ΒΙΑΔ. Βλέπεις τὴν ὠραίαν ἐκείνην γυναῖκα, ἐκεῖ κάτω ὑπὸ τὴν δρῦν; . . .

ΝΕΔ. Τὰ περιδέραϊά της λάμπουσιν εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός· εἶναι αὐτῆ, εἶναι ἡ βασίλισσα.

ΒΙΑΔ. Θὰ τὴν φονεύσωμεν, ἢ θὰ τὴν ἐλευθερώσωμεν;

ΝΕΔ. Ἄς προφυλαχθῶμεν πρῶτον· (σφύρει τὸ ἐγχειρίδιόν του).

ΒΙΑΔ. Πόσον δύναται νὰ ἀξίξῃ μία τοιαύτη σύλληψις;

ΝΕΔ. Στράφητι πρὸς αὐτὸν τὸν δρόμον καὶ κλείσον πᾶσαν διόδον πρὸς φυγὴν.

ΒΙΑΔ. Δὲν φεύγει, ἔρχεται πρὸς ἡμᾶς.

ΝΕΔ. Προσοχή!

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. (Δύο βήματα μακρὰν τῶν ληστῶν καὶ δεικνύουσα εἰς τὸν Νεδ τὸν υἱὸν τῆς, ὅστις συνωθεῖται πλησίον τῆς). Φίλε μου, σῶσον τὸν υἱόν τοῦ βασιλέως σου!

ΝΕΔ. (ὀπισθοπορῶν). Ἐγώ!

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ (παρατηροῦσα αὐτὸν ἀσκαρδαμυκτεῖ). Σὺ αὐτὸς· οἱ βραχιόνες σου εἶναι ἰσχυροί, ἐνῶ οὗτος μόλις ἴσταται· φέρε τον καὶ ὀδήγησέ με μακρὰν τοῦ Ἐδουάρδου τοῦ Ἐβοράκου.

ΝΕΔ. Θὰ μὲ ἀκολουθήσητε σεῖς, Μεγαλειοτάτη! θὰ μὲ δώσητε αὐτὸ τὸ ὠραῖον παιδίον νὰ φέρω ἐπὶ τῶν βραχιόνων μου;

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. Θὰ σὲ ἀκολουθήσω καὶ θὰ σὲ ἐμπιστευθῶ ἄνευ φόβου αὐτὸ τὸ ὠραῖον παιδίον, τὸ ὅποιον θὰ γίνῃ ἡμέραν τινὰ βασιλεὺς σου.

ΝΕΔ (ἀφίνων νὰ πῆσῃ τὸ ἐγχειρίδιόν του). Μὲ ἀφοπλίσατε, Μεγαλειοτάτη χαρίσσα καὶ εὐπίστε! Ὁ γηραιὸς Νεδ εἶναι ὑπὸ τοῦς εὐγενεῖς πόδας σου. (Κύπτει καὶ λαμβάνει τὸ παιδίον). Ἐλθετε, βασίλισσα! Σὺ, Βιλλ, προπορεύου καὶ ἐξομάλυνε τὴν ὁδόν.

ΒΙΑΔ (μυστικῶς). Ἀπατάσαι, Νεδ, τὸ στρατόπεδον τοῦ Ἐδουάρδου εἶναι κατ' εὐθείαν.

ΝΕΔ. Δι' αὐτό, παιδίον, διευθύνομαι πρὸς
τὸ ἀντίθετον μέρος.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ.
